

In liefdevolle herinnering aan

Willie Gevelhof Maximiliaan Wilhelm

☆ Bogor, 20 augustus 1931

† Tilburg, 29 november 2016

echtgenoot van

Mieke Gevelhof-Bremer † 2013

Papa was een pure Indische jongen met een sterk karakter: verantwoordelijk en plichtsgetrouw, een harde werker, zorgzaam en liefdevol. Zijn roots zijn hem altijd dierbaar gebleven.

Willie groeide op in Indonesië als enig kind. Zijn moeder overleed toen hij vijf jaar was. Vader was militair en vaak weg en Willie verbleef bij zijn tantes. Hij beleefde een goede jeugd in de omstandigheden van die tijd. Willie ging naar school en werd landmeter. Hij leerde om hard te werken en deed dat met plezier. Zijn leven met collega's en vrienden was avontuurlijk, er ontstonden vriendschappen voor het leven. Willie redde het leven van een piloot, hij was er trots op en werd er voor onderscheiden. Dat was ook de tijd dat hij ons mama Mieke leerde kennen.

Door de omstandigheden van de Tweede Wereldoorlog en de politieke situatie van toen moest er verhuisd worden naar Nieuw-Guinea en later naar Nederland. Daar begon ons gezinsleven.

Papa was een verantwoordelijke en strenge vader, hij gaf maar één waarschuwing. Hij wilde dat wij het goed deden en was bezorgd. 'Er moet in het leven gewerkt worden' en 'respect moet je verdienen' was zijn motto. Papa en mama waren een eenheid, ze waren altijd samen en konden niet zonder elkaar. Het overlijden van Rafaël op 21-jarige leeftijd was een noodlot wat ze altijd hebben meegedragen.

Papa genoot van het gewone en eenvoudige leven, met zijn muziek en de activiteiten van de Indische gemeenschap. Samen met mama terug naar Indonesië was een hoogtepunt. Of samen naar het casino, voor de sfeer en het wagen van een gokje.

Papa hield niet van onrechtvaardigheid en was van de lieve vrede. *Sudab*, laat maar, zei hij dan. Papa hield van eenheid. Hij deed zijn best om iedereen bij elkaar te houden, maar dat is niet overal gelukt. Dat deed hem verdriet. Het overlijden van mama in 2013 was het grootste gemis. Papa had een gebroken hart, hij wilde terug naar mama. In dat vertrouwen nemen wij afscheid.

*We wensen je een goede reis papa,
we houden van je.
Selamat Djalan*